

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Limet Group s. r. o.**, se sídlem Branická 213/53, Praha 4, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2018, č. j. 62 A 105/2016 – 34,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2018, č. j. 62 A 105/2016 – 34, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 18. 5. 2016, č. j. JMK 75708/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku v celkové výši 20 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 5. 2016, č. j. JMK 75708/2016 (dále také jen „rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 21. 3. 2016, č. j. ODSČ-91811/15-20 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Posledně uvedeným rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Jako provozovatelka vozidla tovární značky X, registrační značky X, dne 22. 10. 2014 v 13:32 hodin na pozemní komunikaci Ve Vaňkovce v Brně v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Žalobkyni byla za tento správní delikt uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 3. 1. 2018, č. j. 62 A 105/2016 – 34, zamítl jako nedůvodnou. Neztotožnil se s žalobní námitkou, že ze správního spisu není zřejmé, zda bylo odloženo řízení o přestupku řidiče vozidla, a proto nemělo být zahájeno ani řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Krajský soud uvedl, že první list správního spisu „*Postoupení spisového materiálu*“ ze dne 11. 12. 2014 je opatřen doložkou, ze které je zřejmé, že věc byla odložena dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „*zákon o přestupcích*“), neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Řízení o přestupku tedy bylo odloženo v souladu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, a proto byl prvostupňový správní orgán oprávněn zahájit řízení o správním deliktu provozovatelky vozidla.

[3] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není dostatečně vymezeno protiprávní jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu. Dospěl totiž k závěru, že pokud je v tomto rozhodnutí uvedeno, že šlo o porušení povinnosti vyplývající z § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, přičemž toto jednání bylo zjištěno dne 22. 10. 2014 v 13.32 hodin Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Ve Vaňkovce v Brně, musí být žalobkyni zřejmé, z jakého jednání byla obviněna.

[4] Podle krajského soudu bylo také ve správním řízení prokázáno, že řidič vozidla neoprávněně parkoval na chodníku, což je patrné z fotografií obsažených ve správním spise. Již z první fotografie je patrné, že na začátku chodníku není umístěna žádná dopravní značka, která by parkování umožňovala. Tyto skutečnosti svědčí o tom, že řidič vozidla nebyl oprávněn na chodníku parkovat.

[5] Nakonec krajský soud k námitce protiústavnosti správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jakož i povinnosti vyjádřené v § 10 odst. 3 téhož zákona, uvedl, že přestože je v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace, není nepřipustná (nebo dokonce v rozporu s ústavním pořádkem).

[6] Zbylé žalobní námitky krajský soud posoudil jako nedůvodné a nejsou zde rekapitulovány, neboť proti posouzení těchto námitek kasační stížnost nesměřuje.

pokračování

[7] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu, v němž byla postihována jako provozovatelka vozidla (viz odstavec [2] tohoto rozsudku). Podle stěžovatelky není možné, aby listina nadepsaná jako „*Postoupení spisového materiálu*“, z níž vycházel krajský soud, měla jakoukoli vypovídací hodnotu k otázce, zda bylo šetření přestupku odloženo či nikoliv. Tím spíše, že tato listina byla vyhotovena dříve, než správní orgán začal přestupek šetřit. Kromě toho namítala, že „poznámka“ či „doložka“ nenahrazuje správní rozhodnutí (být procesního charakteru) o odložení věci. Pokud správní orgán neodložil věc týkající se přestupku v souladu s právními předpisy, ale přesto zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, postupoval v rozporu se zákonem. Závěrem stěžovatelka bez bližšího vysvětlení cituje z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15A 129/2015 – 27, následující pasáž: „*Soud tedy konstatuje, že ve správním spise není obsažen žádný podklad, z něhož by soud mohl zjistit, zda vůbec a popřípadě podle jakého ustanovení zákona o přestupcích byla věc odložena. Soud nepřehlédl, že magistrát v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vzhledem k úmrtí pana T. přestupek dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích odložil. Uvedené konstatování magistrátu v odůvodnění jeho rozhodnutí však nemá oporu ve spise. Podstatný je přitom obsah spisu, jehož součástí musí být úřední záznam, z něhož plyne důvod odložení přestupkové věci.*“

[9] Dále stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Ta je podle ní dána nevypořádáním žalobní námitky, že protiprávní jednání nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně popsáno. Správní orgán uvedl, že delikt ní jednání spočívalo v „*neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu*“. Takový popis protiprávního jednání je podle stěžovatelky neurčitý. Neoprávněné stání může být totiž způsobeno například porušením dopravní značky „zákaz stání“ nebo může spočívat v „*neoprávněném stání v křižovatce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 m před ní*“. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud tuto námitku vypořádal, stěžovatelka tvrdí, že krajský soud tuto žalobní námitku nesprávně posoudil.

[10] Stěžovatelka také nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle kterého je z fotografií místa spáchání přestupku obsažených ve správním spise zřejmé, že vozidlo stěžovatelky stojí na chodníku. Z těchto fotografií však nelze vyvodit, zda je na začátku chodníku umístěna nějaká dopravní značka, ale naopak z nich vyplývá, že komunikace, kde stojí vozidlo stěžovatelky, je využívána jako parkoviště (vozidla stojí podélně za sebou). Je nepravděpodobné, že by takové množství osob jednalo v rozporu s právními předpisy, čímž je dána důvodná pochybnost o tom, zda není v daném úseku komunikace povoleno parkování dopravní značkou.

[11] Nakonec krajskému soudu vytýká, že ačkoli mu bylo známo, že v době jeho rozhodování bylo vedeno u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16 řízení, jehož předmětem je posouzení ústavnosti skutkové podstaty vyjádřené v § 125f zákona o

silničním provozu a § 10 odst. 3 téhož zákona, ohledně ústavnosti daných ustanovení si názor učinil sám. Racionální by však bylo, kdyby krajský soud počkal, jak věc posoudí Ústavní soud. Kromě toho stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud řízení o kasační přerušil do doby rozhodnutí Ústavního soudu o této otázce.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na odůvodnění obou správních rozhodnutí, na své vyjádření k žalobě a napadený rozsudek. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost je zčásti důvodná.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[16] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19).

[17] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Vyjádřil se také k žalobní námitce, že přestupkové jednání nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí popsáno dostatečně, přičemž ji neshledal důvodnou. Uvedl totiž, že jak z prvostupňového rozhodnutí, tak i písemnosti označené jako „*Oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu a o provedení důkazů mimo ústní jednání, výzva k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí*“, vyplývá, že řidič vozidla se dopustil neoprávněného zastavení nebo stání, což považuje za dostatečnou konkretizaci přestupkového jednání. Samotný nesouhlas stěžovatelky se způsobem vypořádání její námitky ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, stejně jako neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Tvzení stěžovatelky (které uplatnila pro případ, že by Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek přezkoumatelným), že vypořádání výše uvedené námitky ze

pokračování

strany krajského soudu je nesprávné, je *de facto* pouhým odkazem na ustanovení zákona [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a proto ho nelze považovat za projednatelnou kasační námitku. Pro úplnost lze dodat, že ani opakování žalobní argumentace v kasační stížnosti (například tvrzení, že existuje vícero možností, jak se lze dopustit neoprávněného stání či zastavení) nepředstavuje přípustnou kasační námitku (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48), protože neobsahuje žádnou reakci na závěry krajského soudu, ale vymezuje se pouze proti postupu správních orgánů. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud těmito tvrzeními dále nezabýval.

[19] Kasační námitka o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není důvodná. Nejvyšší správní soud je totiž shodně s krajským soudem přesvědčen, že správní orgán učinil nezbytné kroky ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích, aby mohl odložit věc týkající se přestupku řidiče vozidla dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016 – 29).

[20] Z předloženého správního spisu je patrné, že prvostupňový správní orgán zaslal stěžovatelce písemnou výzvu ze dne 19. 12. 2014, která jí byla doručena dne 5. 1. 2015, aby uhradila částku ve výši 700 Kč (jako pokutu za přestupek) anebo aby sdělila totožnost řidiče, který se uvedeného přestupku dopustil. Na tuto výzvu stěžovatelka reagovala teprve dne 24. 4. 2015 prostřednictvím svého zmocněnce (společnosti FLEET Control s. r. o.), přičemž uvedla, že v dané době měl vozidlo k užívání pan L. Y., narozený dne X., který se zdržuje na adrese X (č. l. 10 správního spisu). Prvostupňový správní orgán se však nepokoušel označené osobě doručit výzvu k podání vysvětlení. Z úřední činnosti totiž věděl, že se jedná o osobu, která je zmocněncem stěžovatelky v přestupkových řízeních opakovaně označována jako řidič vozidla, a že se jí nedaří doručovat písemnosti. Tuto skutečnost dokládá písemnost označená jako „II. výzva k podání vysvětlení“ ze dne 6. 1. 2015 (č. l. 13 správního spisu), která je zažurnalizována do správního spisu z jiného správního řízení. Její přílohou je kopie obálky s doručenkou, z níž je zřejmé, že pan L. Y. na uvedené adrese nemá schránku ani jiné vhodné místo pro vložení zásilky.

[21] Jak správně uvedl krajský soud, skutečnost, že prvostupňový správní orgán nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, je patrná z č. l. 1 správního spisu. Zde je uvedena doložka ze dne 11. 5. 2015 s podpisem úřední osoby, ze které je zřejmé, že věc byla odložena dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Tvrzení stěžovatelky, že odložení věci musí být učiněno formou správního rozhodnutí (nikoli doložkou či poznámkou ve spise), je nepřípustnou námitkou, neboť nemá předobraz v žalobě. Z dispoziční zásady, kterou je řízení o kasační stížnosti ovládáno, vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatelka nemohla důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, uvedená námitka je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou námitku stěžovatelky, že fotografie místa spáchání přestupku neprokazují stání jejího vozidla na chodníku. Nelze totiž souhlasit s krajským soudem, že z fotografií obsažených ve správním spise je patrné, že místo, na němž stojí vozidlo stěžovatelky, je chodník. Pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 – 58), a je tedy nutné vycházet z jeho významu v obecné řeči. Rozhodující je pouze faktický stav na místě, který by měl být zřejmý z pořízených fotografií místa spáchání přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 - 33).

[23] Černobílé fotografie obsažené ve správním spise (na č. 1. 2 až 6 správního spisu) zachycují vozovku, jejíž pravá strana je od její zbylé části oddělena pruhem jiného typu dlažby. Za tímto pruhem na pravé straně komunikace stojí podélně za sebou zaparkovaná vozidla (mezi nimi i vozidlo stěžovatelky), přičemž místo, kde vozidla parkují, není zvýšenou plochou, která by byla olemována obrubníkem a pokryta odlišnou dlažbou, jak tomu bývá u chodníku. Na základě těchto okolností nelze dospět k jednoznačnému závěru (jak to učinil krajský soud a správní orgány), že místo, kde je zaparkováno vozidlo stěžovatelky, je chodník.

[24] Kromě toho ani není zřejmé, zda se blíže nezjištěný řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který způsobil neoprávněným užitím chodníku (tedy porušením povinnosti uvedené v § 53 odst. 2 téhož zákona), nebo zda přestupkové jednání spočívalo v neoprávněném zastavení vozidla (například tím, že jeho řidič nerespektoval svislou dopravní značku „B 28“ - „Zákaz zastavení“), čímž porušil povinnost uvedenou v § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Jelikož nebylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno, jakou povinnost porušil řidič vozidla stěžovatelky, není ani postaveno najisto, zda může být stěžovatelce kladeno za vinu spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (kdy je odpovědná za to, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu). Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že je přinejmenším otázkou, zda samotné porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu (nedovolené užívání chodníku) může bez dalšího založit odpovědnost provozovatele vozidla, neboť ta se týká výlučně povinnosti zastavit či stát [§ 125f odst. 2 písm. a) *in fine* zákona o silničním provozu].

[25] V této souvislosti je třeba zdůraznit, že projednávaný případ je z oblasti správního trestání, pro kterou platí zásada, že sankcionovat lze někoho jen tehdy, jestliže je postaveno zcela najisto, že se dopustil protiprávního jednání, a zároveň, že se skutečně jedná o jednání *contra legem*. Pokud mělo přestupkové jednání blíže nezjištěného řidiče spočívat v parkování vozidla stěžovatelky na chodníku, úlohou prvostupňového správního orgánu bylo tvrdit, že daná komunikace je skutečně chodníkem, a zároveň toto tvrzení prokázat nezbytnými důkazy (srovnej již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 48/2008 – 58). Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že těmito požadavkům správní orgán prvního stupně nedostál, jelikož fotografie obsažené ve správním spise protiprávní jednání řidiče dostatečně neprokazují (takovým důkazem by mohly být například kvalitní barevné fotografie, na základě nichž by nebylo sporu o tom, zda místo, na němž stojí

pokračování

vozidlo, je skutečně chodníkem, nebo fotodokumentace svislého dopravního značení, které by omezovalo stání na daném místě).

[26] Konečně stěžovatelka krajskému soudu vytýkala, že si sám posoudil otázku ústavnosti § 125f zákona o silničním provozu, ačkoli by bylo racionální, aby řízení o žalobě přerušil do doby vydání rozhodnutí Ústavního soudu ve věci vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. *může předseda senátu usnesením řízení přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá.* Z citovaného ustanovení vyplývá, že se jedná o fakultativní důvod přerušení řízení, a proto krajský soud nepochybil tím, že řízení nepřerušil.

[27] Pro úplnost Nejvyšší správní soud k návrhu stěžovatelky na přerušení řízení o kasační stížnosti uvádí, že již dříve ve své početné judikatuře konstatoval, že nepochybuje o ústavnosti povinnosti provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, a proto neshledal důvod k tomu, aby přerušil řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 As 212/2017 - 47). Kromě toho je třeba dodat, že ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16 již Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 16. 5. 2018, jímž zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti nepřerušoval (o čemž za této situace nerozhoduje samostatným usnesením).

[28] S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku o neprokázání stání vozidla stěžovatelky na chodníku, rozhodl o zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalovaného. Dospěje-li Nejvyšší správní soud k závěru o důvodnosti kasační stížnosti, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a již v řízení před tímto soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu; § 75, § 76, a § 78 s. ř. s. se použijí přiměřeně [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Pravomoc k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu přitom není vázána na návrh stěžovatelky; je to kasační soud, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[29] V daném případě jsou dány důvody k postupu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., jelikož žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, která měla vliv na jeho zákonnost. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. bude žalovaný při dalším rozhodování ve věci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[30] Podle § 110 odst. 3, věty druhé s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí žalovaného podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. O náhradě nákladů tohoto

řízení rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšná, náleží jí právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení stěžovatelky v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna jejího zástupce a hotové výdaje. Na soudních poplatcích zaplatila stěžovatelka celkově 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a 5 000 Kč za kasační stížnost). Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Soud proto stěžovatelce přiznal částku 9 300 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, podání žaloby a kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], ke třem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatelky ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto mu náleží odměna navýšená o 21% (§ 14a advokátního tarifu), která celkově činí 12 342 Kč. V souhrnu tedy stěžovatelce náleží náhrada nákladů řízení ve výši 20 342 Kč. Tuto částku je jí žalovaný povinen zaplatit na účet advokáta Mgr. Jaroslava Topola do 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu